

skæftigelse, f. Ex. Landhaandværkere, vilde se deres Existents tilintetgjort, naar de saaledes uafsladeligt skulde flyttes om i Sognet, ikke at tale om de skadelige Følger i moralsk Henseende, som et saadant omskaffende Liv nødvendigvis fører med sig.

Skulde derfor Communalbestyrelserne være istand til at opfylde de ovenomhandlede Forpligtelser, maae de i fornødent Fald kunne fordrø sig den Jord udlagt, der er nødvendig til Opførelsen af Fattighuse og andre Boliger for Huusvilde i Sognet. I Almindelighed vil Communen vel selv eie den dertil fornødne Grund, f. Ex., Gadejorden i Byerne, eller ogsaa vil den kunne komme overeens med En eller Anden af Sognebeboerne om at overlades den fornødne Grundstrækning imod en saadan Godtgørelse, hvorom Sogneforstanderskabet med ham kan blive enigt. Imidlertid har det dog vist sig, at dette ikke altid har været at opnaae, og det oftest, fordi Communernes Beboere ønske at fjerne saadanne Personer fra Sognet, der vel ikke for Diebliffet ere trængende, men som dog om kortere eller længere Tid, efterat de have vundet Forsørgelsesret i Sognet, kunne befrygtes at falde Fattigvæsenet til Byrde. Et saadant Hensyn bør imidlertid ikke gjøre sig gjældende til at vanskeliggjøre de Personer, der paa loyelig Maade kunne ernære sig, deres Ophold i Sognet, hvortimod det maa paaligge det Offentlige at borttrydde de Hindringer, der stille sig i Veien for deres fortsatte Ophold i Communen.

Det naturligste Middel til at opnaae dette bestaaer deri, at Sognebestyrelserne blive berettigede til, naar de ikke paa billige Vilkaar kunne forstaae sig den fornødne Byggegrund ved mindelig Dverenskønst, imod billig og fuldstændig Erstatning at fordrø sig saadan Grund udlagt hos En af Sognebeboerne. Det var allerede, forinden Saadant udtrykkelig bestemtes ved Grundlovens § 87, en i den bestaaende Lovgivning bestemt udtalt Grundsaetning, at Eiendomsretten burde lide Indskrænkning, hvor det almindelige Bedste fordrede det, og at navnlig vedkommende Eier imod billig og fuldkommen Erstatning var pligtig at afstaae sin Grund eller Eiendom, naar dette behøvedes til Landets Forsvar eller til offentlige

Foranstaltningers Fremme. Denne Forpligtelse, der alt var gjort gjældende som almindelig Regel ved Placat 31te Juli 1801, havde ved senere Lovgivinger faaet en betydelig Udvidelse, ikke blot til Opnaaelsen af adskillige Mened, der nærmest angaae communale Forhold, men ogsaa, hvor Sagen havde privat Interesse, naar den dog tillige interesserede det Offentlige.

Som Exempel herpaa mærkes Placat 28de December 1809 om Grundes Afstaaelse til Canalanaalag, Anordning 29de Juli 1814 § 52, Placat 27de August 1819 angaaende Jords Udlægning til Jordemoderboliger, Forordning om Grundafstaaelser i Anledning af Jernbaners Anaalag af 5te Marts 1845, Forordning om Jordsafstaaelse til Kirkegaardes Udvidelse af 23de April s. A., Anordning om Bands Afledning af 29de Juli 1846 §§ 53—58 m. fl. Det turde derfor maaskee allerede forhen være hjemlet i Lovgivingen, at Sognebestyrelserne maatte kunne fordrø sig Grund udlagt til Opførelsen af Fattighuse, naar de ikke paa anden Maade kunne erhverve denne. Ligesom nemlig Danske Lovs 2—22—75 har paalagt Kirkeværgerne: „paa Landsbyen med Sognemandens Hjælp i hvert Sogn at bygge et Fattighus til de Fattige i Sognet, som ikke kunne faae andetsteds Huus“, hvilken Forpligtelse de derfor maae sættes istand til at kunne opfylde, saaledes kan Opførelsen af deslige Fattighuse ikke nægtes at være en Foranstaltning til det almindelige Bedste, hvorpaa Budet i Placaten 31te Juli 1801 syntes at maatte være anvendeligt. Da dette imidlertid ikke hidtil var blevet antaget, blev det fundet rigtigst, saaledes som skeet er i Forordningens § 1, udtrykkelig at udtale dette som gjældende Regel for Fremtiden.

Det Samme er i § 2 bleven bestemt for det Tilfælde, at der i Sognet opholde sig Personer, som der paa loyelig Maade ernære sig, men som, uagtet de ikke trænge til Fattighushjælp, ikke kunne forstaae sig Huusly samlesteds. Da nemlig den Sognebestyrelserne paahvilende Forpligtelse til at staae saadanne Personer og Familier Huus ikkun hensigtsmæssigt kan opfyldes derved, at der sørges for Opførelsen af de fornødne Boliger,